
Smits van Waesberghe kampioen strokeplay

Constant Smits van Waesberghe bekroonde zijn kampioenschap met een hole in one.

(foto's Leo Vogelzang)

SPANNING TOT HET LAATST

Het nationaal strokeplay kampioenschap op 'De Pan' verliep grillig, maar uiteindelijk óók spannend. Vooral op de laatste achttiende hole. Constant Smits van Waesberghe leek zich na drie ronden, met een voorsprong van zes slagen, geen grote zorgen meer te hoeven maken. Toen die vermaarde hole-in-one in de slotronde op de derde daar nog achteraan kwam voelde de kampioen van Toxandria zich nog prettiger in het serene bosdecor met tijlpende vogels en stralend weer.

Maar op de laatste negen holes verloor Constant Smits van Waesberghe zijn concentratie. De spanning sloop na de zestiende hole als een dief in de nacht naderbij. Zijn voorsprong bedroeg weliswaar nog altijd vier slagen, toen het ineens snel bergafwaarts ging. De favoriet bogeyde en zijn sterke finale-tegenstander Joost Steenkamer maakte een birdie. Twee slagen verschil waren weggewerkt. Natuurlijk zou er nog weinig aan de hand zijn geweest als het tweede shot van Constant Smits van Waesberghe op de achttiende hole een normale vlucht had gehad. Maar hij plofte achter de laatste green in de bebos-sing. Velen waren eerst van mening dat de bal onspeelbaar lag. Omdat de tweede slag van Joost Steenkamer wel goed was en een kans op een birdie of een eagle opdoemde, leek de ambitieuze Brabander behoorlijk in de problemen te kunnen komen. Maar de nieuwe kampioen hield zich rustig en straalde vastberadenheid uit. Op zijn hurken zittend vond hij de ontsnappingsroute. De korte tik tegen de bal in deze netelige situatie werd met een spontaan applaus van het handjevol toeschouwers – wat jammer toch dat het publiek op zo'n nationaal kampioenschap doorgaans in grote getale wegblijft – begroet.

De climax was voorbij. Constant Smits van Waesberghe behaalde zijn eerste titel van het seizoen. Deze prestatie overtuigde hem van het feit dat hij op de goede weg is om eind juli op het KLM Open-toernooi uitstekend voor de dag te komen. Op dat evenement zijn de laatste dagen van amateur Constant Smits van Waesberghe afgestemd. Daarna wordt op een persconferentie bekend gemaakt dat hij Ruud Bos volgt en naar de gelederen van de professionals overstapt.

Tevreden

Joost Steenkamer kan na zijn studie in de Verenigde Staten uitermate tevreden over het optreden van de 'nationale' zijn. In het eerste jaar dat het nieuwe lid van de Kennemer zich volledig toelegt op golf demonstreerde hij dat de regelmatige controle van zijn swing door de Schotse pro George Will op het Belgische Waterloo niet voor niets is geweest. Net als Constant Smits van Waesberghe stak hij ook enigszins boven de rest van de deelnemers uit, al doet deze opmerking wellicht te weinig recht aan Simon Vegter. Deze speler zakte weg in de slotronde van het toernooi maar was daarvoor een concurrent met wie in de prognoses ter dege rekening werd gehouden. Joost Steenkamer overweegt ook aan het eind van het jaar naar La Manga af te reizen. Maar hij benadrukte dat het zover nog lang niet is. 'Ik heb kortgeleden aan het Britse amateurkampioenschap meegedaan', illustreerde hij. 'Het niveau van de spelers is daar over een breed front zo hoog dat mijn allerbeste ronde op dit ogenblik een normale zaak voor dat gezelschap is. Zolang ik in Nederland nog niet kan winnen kan ik mijn buitenlandse illusies beter vergeten.'

Eigen schuld

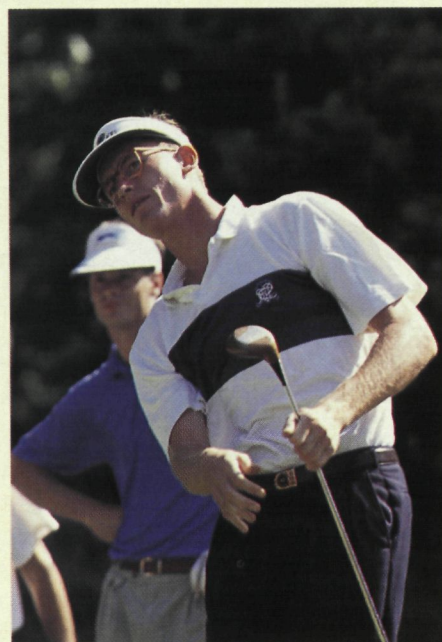
Constant Smits van Waesberghe ging ervan uit dat de thriller op de achttiende hole eigen schuld was. 'Ik speelde in de laatste ronde erg wisselvallig maar ik kon me steeds herstellen. Dat was mijn geluk. Behalve op de zeventiende dan, dat was een belachelijke zaak. Ik had het nooit zo ver mogen laten komen. En op de achttiende pakte ik een ijzeren 4 in plaats van een 3. Dat was een denkfout, punt uit. Niet meer over praten graag. Maar toen ik de bal daarna zag liggen was ik meteen gerust gesteld. Ik wist dat ik 'm eruit kon krijgen. Voor mij viel de spanning toen al weg.'

Zijn clubgenoot Rolf Muntz maakte een week na het behalen van de jeugdtitel opnieuw indruk met zijn gelijkmatige scores. Hij hield zijn totalen dicht bij elkaar dan alle anderen (77, 76 en tweemaal 75). Ook op de voorjaarswedstrijden was hij al in positieve zin opgevallen. 'Ja gek hè. Ik speel voor mijn gevoel nog niet eens goed. Ik laat nog teveel slagen liggen. Dat komt misschien ook wel, omdat ik van nature geen risicospeler

ben. Ik ga er altijd van uit dat je geen risico's hoeft te nemen als je goed speelt.' Een nuchter en verstandig standpunt, bewijst Rolf Muntz keer op keer.

Facetten

Het goed georganiseerde toernooi op 'De Pan' werd beheerst door nog meer belangrijke facetten. Om er meteen een te noemen: de kampioen won het dagklassement niet een keer alléén. Willem Oege Goslings was in de openingsronde de beste met 70

Joost Steenkamer maakte grote achterstand op Smits van Waesberghe nog bijna goed.

slagen, daarna deelden Bult, Vegter, Smits van Waesberghe en Varma met 74 slagen de hoogste eer van die dag. Piet Hein Streutgers trad in de derde ronde met een score van 73 als dagwinnaar uit de schaduw en Joost Steenkamer liet uiteindelijk de beste indruk achter met 72 slagen.

De kansrijke Volvo-jeugd maakte op de openingsdag ook een stap naar voren, in de persoon van Bernd-Jan Bolwijn. Het 16-jarige lid van de Noord Nederlandse kwam tot een opmerkelijke ronde van 71 slagen. Nog zó ongewoon voor zo'n jonge knaap, dat hij daarna iets terugviel. Dat Bouke Bult als 'bobo' midden tussen de spelers staat en de concurrentie behoorlijk partij blijft geven bleek ook op dit evenement, al vertekende zijn teleurstellende derde rond van 84 slagen het verder zeer gelijkmatig presenteren van niveau. ▶

Bouke Bult hield zich goed staande en werd uiteindelijk negende.

Oud-kampioen Daan Slooter kon zich niet kwalificeren voor de laatste dagen. Dat lag hem voornamelijk in het feit dat hij op de tweede dag een ronde van 84 maakte. De reden? Daan Slooter was net terug uit Amerika, waar hij zijn universitaire opleiding na vier maanden hard blokken heeft afgerond. 'Van de zomer ga ik volop golfen, en wellicht ook het hele volgende seizoen. Het moet dan vanzelf allemaal wel in orde komen', betoogde hij, daarmee aangevend de moed nog lang niet opgegeven te hebben. Wat vele deelnemers opnieuw met een zekere verbazing constateerden was het uitblijven van de indeling naar sterkte in het klassement voor de afsluitende speelronde. Dat zou de onderlinge concurrentie over een breed front in het toernooi een extra dimensie geven.

Er werd in Bosch en Duin ook streng ingegrepen. Zittersteyn moest op de eerste speeldag worden gediskwalificeerd omdat hij op zijn 'eigen' baan een extra ronde wilde spelen. Streng en betreurenswaardig vooral omdat hij voor zijn doen juist zo'n goede eerste ronde in 79 slagen had gespeeld. Dat er door de deelnemers ook geklaagd werd is al niet ongewoon meer. Maar dit keer kan niet worden ontkend dat er in de kritiek op de overwegend stugge en onvoorspelbare greens bij 'de Pan' een grond van waarheid zit.

Voor een andere klacht had Frank Smits van Waesberghe een originele oplossing. De aanduidingen voor de pin-posities waren te eenvoudig (links achter, midden voor enz.). Daar deed de vindingrijke caddie van Constant

onmiddellijk iets aan. Hij liep na de tweede wedstrijd met de greenkeeper alle holes na en gaf tot op de centimeter nauwkeurig aan hoe de green benaderd moest worden. Van de schets maakte hij fotocopies en die gingen onder de spelers grif van de hand voor vijf gulden per stuk. Het goud blijkt maar weer eens op de greens te liggen...

Hans de Bruijn

Als een havik dook de bal op zijn doel af

In de Verenigde Staten zeggen ze altijd: een kampioen is geen kampioen als hij geen hole-in-one heeft geslagen. Dat is natuurlijk een nogal boute uitspraak. Maar Constant Smits van Waesberghe vond dat na het nationaal strokeplay-kampioenschap toch ook wel een beetje. Hij raakte niet uitgepraat over de manier waarop de hole-in-one op drie tot stand bleek te zijn gekomen. Het was - met een ijzer 6 - in één woord een fantastisch schot. De bal rolde niet langzaam in de putt zoals meestal gebeurt, maar dook als een havik recht op zijn doel af. Het geschenk uit de hemel liet alleen een beschadiging aan de grasrand achter.

Robbie van Erven Dorens zag het als een van de weinige toeschouwers allemaal voor zijn eigen ogen gebeuren en maakte als een jonge atleet een luitsprong. Constant Smits van Waesberghe, die van de tee niet kon zien wat er met de bal was gebeurd, nam de vreugde in de verte van zijn adviseur maar over. Een goed verstaander heeft namelijk maar een half woord nodig.

UITSLAG NK STROKEPLAY JULI 1989

1. Constant Smits van Waesberghe 73-74-74-77=298

2. Joost Steenkamer	75-74-78-72=299
3. Rolf Muntz	77-76-75-75=303
4. Stéphane Lovey	75-76-79-75=305
Willem Oege Goslings	70-82-78-75=305
6. Piet Hein Streutgers	78-80-73-75=306
7. Victor Swane	81-75-74-77=307
8. Simon Vegter	78-74-75-81=308
9. Bouke Bult	75-74-84-76=309
10. Bernd Jan Bolwijn	71-79-83-81=314
Eelco Bouma	73-82-77-82=314
12. Hans Dekker	73-77-82-83=315
Harold Moss	77-76-85-77=315
Wouter de Bruyn Kops	81-78-80-76=315
15. Bart van Mechelen	79-78-82-77=316
Carel Braun	82-76-78-80=316
Barend van Dam	82-78-80-76=316
18. Irwin Varma	85-74-80-78=317
19. Toby Rijks	77-81-81-81=319
21. Mauk Wisschoff	84-76-79-81=320
22. E. Kleyweg	79-81-80-82=322
23. Frank Westerhout	81-80-83-82=326
23. Jeroen Stevens	80-78-82-87=327
24. Ger Bazuin	77-81-81-NR